



THRILLER

Schuilplaats

Linda Jansma

Mayke wordt achtervolgd
door een heftige
gebeurtenis uit het
verleden

DE CRIME COMPAGNIE



THRILLER

Schuilplaats

Linda Jansma

Mayke wordt achtervolgd
door een heftige
gebeurtenis uit het
verleden

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA JANSMA

Schuilplaats



© 2013 De Crime Compagnie en Linda Jansma
Omslagontwerp Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Caryn Drexel / arcangel-images.com

ISBN 978 94 6109 105 5
NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

‘From the very first moment I saw you,
I knew our love would be so strong.’

Meat Loaf, *More Than You Deserve*

Dit verhaal is deels gebaseerd op ware gebeurtenissen

De traptree kraakte. Het klonk alsof er een dikke eik omver ging, en met zijn voet op de tree – de derde van boven – bleef hij staan, bewegingloos. Zijn ogen schoten eerst omhoog en vervolgens over zijn schouder naar beneden en terwijl hij zijn hart in zijn oren hoorde bonzen, hield hij zijn adem in. Vanuit de keuken klonken stemmen, maar uit niets bleek dat iemand het geluid had opgemerkt.

Langzaam liet hij de lucht weer uit zijn longen ontsnappen. Stommeling die hij was. Dat vervloekte gekraak had alles kunnen verpesten. Hij klemde zijn kiezen stevig op elkaar om moed te verzamelen en zette toen voorzichtig zijn voet op de volgende tree.

Twee tellen later was hij op de overloop en keek de gang in die voor hem lag. Hij moest nog steeds oppassen. De vloeren waren oud; er waren nog meer plekken die kraakten als een idioot. Uiterst behoedzaam schuifelde hij voetje voor voetje richting de slaapkamers en bleef staan voor de eerste deur aan de linkerkant. Zachtjes duwde hij hem open en gluurde naar binnen. Het was donker in de kamer, maar niet donker genoeg om het bed in de verste hoek te kunnen missen. Een ledikantje. Er lag een kind in, diep in slaap, zich van geen kwaad bewust, al helemaal niet van het feit dat er een vreemde in de deuropening stond. Zijn ogen verplaatsten zich langs de planken aan de muur, gevuld met knuffels, die zich vaag aftekenden in het halfduister. Hier moest hij niet zijn. Verkeerde kamer.

Voorzichtig sloot hij de deur en sloop naar de andere kant van de gang, waar twee deuren waren. Hij opende de linker en blikte ook hier om de hoek. De kamer was minder donker dan de andere, door een klein lampje dat in het stopcontact was gestoken en dat de ruimte in een zwak lichtschijnsel hulde. Hij zag het meteen: de wieg.

Bingo.

Hij luisterde geconcentreerd of hij wat hoorde, beneden, of in de andere slaapkamers, maar alles bleef stil. Mooi. Niemand had hem

opgemerkt. Nu was het belangrijk dat hij straks net zo geruisloos verdween als dat hij gekomen was. Doelgericht liep hij de kamer in tot vlak naast het wiegje. Hij wierp een blik op de baby en onwillekeurig staarde hij naar het gave gezichtje, de gesloten oogjes en de zachtroze lipjes. Klein. Onschuldig. Hij fronste zijn wenkbrauwen en gromde geërgerd. Niet belangrijk. Het moest nu eenmaal gebeuren. De cirkel moest zich sluiten. En dat kon alleen via de baby.

Met weloverwogen bewegingen verzamelde hij wat kleertjes van de commode, propte die samen met een dekentje in de sporttas aan zijn arm en draaide zich vervolgens weer naar de wieg.

Laatste stap.

Vastberaden tilde hij de baby omhoog en keek enkele seconden naar het kleine lichaampje dat hij vasthield. Zo klein. Zo... zo breekbaar... Nee! Daar mocht hij niet aan denken! Hij blokkeerde zijn gedachten, richtte zich alleen nog maar op de wetenschap dat hij deed wat hij doen moest. Het was tijd om er een einde aan te maken. Definitief.

Eén

Dinsdag 31 januari 2012, 14.29 uur

Moeizaam duw ik het overvolle winkelwagentje de supermarkt uit. Als de glazen deuren achter me dichtschuiven slaak ik een diepe zucht en sluit heel even mijn ogen. Lieve meid, die Tjitske, maar ze kan kletsen als een oud wijf. En zie er maar eens onderuit te komen als ze eenmaal op dreuf is. Dat lukt niemand, ook mij niet, met het gevolg dat ik ruim een kwartier heb verloren. Alleen maar tijdens het afrekenen. Het is onvoorstelbaar hoe ze zo kan kakelen en geen enkele fout maakt tijdens het scannen van de artikelen.

Ik werp een blik op mijn horloge en besef dat ik wel mag opschieten. Over drie kwartier moet ik weer op het schoolplein staan om de kinderen te halen en het liefst heb ik dan deze boodschappen al thuis opgeborgen. Op het moment dat ik de kleine parkeerplaats voor de Coop-supermarkt op loop, zie ik minuscule vlokjes vallen. Ook dat nog. Ik kijk naar de licht- en donkergrijs geschakeerde lucht boven me. Als het maar niet doorzet. Sneeuw kan ik missen als kiespijn. Kou is geen probleem, wat mij betreft vriest het twintig graden, als er maar geen neerslag bij komt.

Onder het lopen vis ik moeizaam mijn sleutels uit mijn jaszak en ontgrendel op afstand alvast de portieren van mijn auto. Haastig open ik even later de achterdeuren en trek twee rode boodschappenkratjes naar me toe.

‘Kin ik helpe?’

De stem klinkt zo onverwachts, dat ik van schrik bijna een kuipje boter uit mijn handen laat vallen. Maar ik hoef niet op te kijken om te weten wie het is. De stem herken ik uit duizenden.

‘Nee, dank je, Posthumus,’ zeg ik bits, terwijl ik stug doorga met het overladen van de boodschappen. Eigenlijk hoop ik tegen beter weten in dat hij nu afdruipt, maar dat doet hij niet. Posthumus, of

eigenlijk Lieuwe Posthumus, staat er namelijk niet om bekend dat hij aan één woord genoeg heeft. Vanuit mijn ooghoek zie ik hem met zijn heup tegen mijn auto leunen en een pakje sigaretten uit zijn jaszak halen.

‘Ha jo ek fjoer?’ vraagt hij na een poosje, een sigaret tussen twee vingers omhooghoudend.

Nu kijk ik wel naar hem op. Ik zie zijn fletsblauwe ogen die me bijna brutaal aanstaren, en zijn mond, waarvan hij één hoek lichtjes optrekt tot een flauwe grijns. De verweerde huid van zijn gezicht vertoont de eerste sporen van ouderdom, maar eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat dat hem niet misstaat. In combinatie met zijn dikke bos blonde haar is hij misschien zelfs wel knap te noemen. Al zal ik de laatste zijn die dat hardop zou beweren. Daarvoor hebben we een te slechte verstandhouding.

‘Ik rook niet,’ zeg ik bij wijze van antwoord, terwijl ik mijn blik afwend en me richt op het in het krat zetten van negen pakken melk.

Hij zwijgt en kijkt toe hoe ik de rest van de boodschappen in mijn auto laad, voordat hij uiteindelijk een aansteker uit de zak van zijn vale jeans haalt en zijn sigaret opsteekt. Hoezo, zoeken naar iets om een gesprek te beginnen?

Ook ik zeg niets meer en nadat ik de achterdeuren van mijn auto gesloten heb, druk ik op de vergrendeling en loop terug naar de supermarkt om het winkelwagentje weg te brengen. Misschien dat hij opgehoepeld is als ik weer terugkom.

Binnen zie ik dat er nog steeds een rij staat bij de kassa waar Tjitske achter zit. Niet verwonderlijk, want zoals altijd is ze in rap Fries een heel verhaal aan het vertellen tegen de klant die zojuist nog achter me in de rij stond. Haar schelle stem ratelt, terwijl ze op z’n elfendertigst de boodschappen over de scanner schuift. Als ze mij ziet, staakt ze haar bezigheden en roept: ‘It is de suvere wierheid, dochs frou Goslinga?’

Verstoord kijk ik haar kant op. Waarom moet ze mij nou weer bij het gesprek betrekken? Ik heb hier geen tijd voor. Heel even wil

ik doen alsof ik haar niet gehoord heb, maar het is al te laat. Iedereen bij de kassa, vier vrouwen en een klein meisje, hebben hun blik inmiddels op mij gevestigd en wachten op antwoord.

‘Wat?’ vraag ik, iets meer kortaf dan ik eigenlijk bedoel.

‘Dat Posthumus is weromkommen, fansels!’

Iets vertelt me dat ze het over heel iets anders hadden dan Lieuwe Posthumus die weer terug is. Misschien is het de blik van Nelleke, de vrouw van Jelmer Ritskes, de wijkagent van Holwerd, die me dat doet denken. Zij is tenslotte de eerste die zou weten dat Posthumus weer in het dorp is. En bij haar blijft nooit iets lang geheim, vooral niet als ze in de rij staat bij de kassa van de enige supermarkt in Holwerd.

‘Dat lijkt mij wel,’ zeg ik uiteindelijk. Ik wijs naar de glazen schuifdeuren en vervolg: ‘Zoals jullie vast al gezien hebben hangt hij buiten rond.’

Bijna allemaal tegelijk kijken ze nu door de deuren naar het parkeerterrein. Ik zie Tjitske haar mond alweer open doen om wat te zeggen, maar ik wacht er niet op. Snel trek ik het muntje uit het winkelwagentje en haast me de Coop uit. Als ik langs het fietsenrek naar mijn auto loop, zie ik dat Posthumus zich verplaatst heeft en nu met zijn rug tegen de muur van de supermarkt geleund staat. Hij neemt een stevige trek van zijn sigaret en staart naar me. Onafgebroken.

*

’s Avonds na het eten haal ik een mand met schoon wasgoed uit de deel om op te vouwen. Eigenlijk had ik dat vanmiddag nog willen doen, maar Mart was weer vreselijk overactief geweest, wat tenslotte had geresulteerd in een val van de trap. Aan tranen geen gebrek natuurlijk, waardoor ik uiteindelijk een halfuur met een nog nasnikkend kind op de bank heb gezeten. Tegelijkertijd kregen Fay en Timo ruzie over het tijdstip waarop Fay haar vioollessen studeerde. De enigen die ik niet hoorde was de tweeling. Maar dat

kon ook niet anders. Simon was zoals altijd weer op stap. Vogels kijken op de dijk. En Marinka lag waar ze het liefste lag: tussen de geiten in het hooi. Met een boek.

In de grote woonkeuken stort ik de mand leeg op de lange, eikenhouten eettafel en trek glimlachend een T-shirt uit de stapel. In dit gezin is geen dag hetzelfde. Altijd gebeurt er wel iets, altijd klinkt er geschreeuw van kinderstemmen, of is er ruzie om een kleinigheid. En ik zou het voor geen goud willen missen. Ondanks dat het niet onze eigen kinderen zijn.

Zes hebben we er nu. Zes pleegkinderen. Via Jeugdzorg zijn ze bij ons terechtgekomen, omdat ze niet meer bij hun biologische ouders konden wonen. Negentien jaar geleden heeft de eerste zijn intrede in ons gezin gedaan en de laatste is hier vier jaar terug geplaatst. Ze hadden allemaal hun rugzakje, een verleden waar ze ook niet om gevraagd hebben, waardoor ze soms moeilijk handelbaar waren. En stuk voor stuk zochten ze continu grenzen op. Van onze regels, onze dagelijkse gang van zaken, van elkaar. In combinatie met onze eigen twee kinderen, Cris en Anna, die beiden inmiddels al op zichzelf wonen, leidde dat soms tot hevige conflicten. Maar in de loop van de jaren hebben we geleerd daarmee om te gaan en inmiddels kan wel gezegd worden dat de kinderen hun plekje gevonden hebben in het gezin, al is het dan surrogaat. Allemaal.

Op eentje na.

Achter me hoor ik de deur naar de deel dichtslaan. 'It friest dat it ongelet,' zegt Han, terwijl hij stevig in zijn handen wrijft. 'Al het drinkwater was bevroren. Zélfs binnen.'

'Het begon vanmiddag een beetje te sneeuwen,' zeg ik, zonder op te kijken van mijn vouwwerk. 'Maar het zette niet door.'

'Maar goed ook,' mompelt Han. 'Vriezen moet het. En niet sneeuwen. Anders komt het er dit jaar weer niet van.'

Ik glimlach. Zoals bijna elke geboren Fries is Han een verwoed schaatser. Al dagenlang houdt hij de weerberichten in de gaten, juicht als de temperatuur nog verder daalt en moppert als het kwik

weer oploopt. Sneeuw zou de aangroei van het ijs belemmeren en daarmee de kans op een Elfstedentocht drastisch verlagen. Voor een liefhebber als Han, die het liefst elk jaar die tocht zou rijden, kan het dus niet koud genoeg zijn. Dat weet ik al vanaf de eerste dag dat ik hem leerde kennen, tijdens de ijzelramp in 1987. Ik was uitgegleden op de ruim drieënhalve centimeter ijs dat op de stoepen lag en hij was het die me opraapte. Mijn gevloek over de kou en het ijs probeerde hij al lachend goed te praten, al weet ik niet meer precies wat hij allemaal zei, omdat zijn ijsblauwe ogen me totaal betoverden zodra hij me aankeek. Ik viel als een blok voor de grote Fries met zijn ruwe gebruinde huid, zijn grove handen en zijn donkere krullende haar. Ruim een jaar later waren we getrouwd.

‘It giet oan,’ zeg ik beslist. ‘Het is er koud genoeg voor.’ Ik trek de laatste handdoeken naar me toe en terwijl ik ze opvouw, vervolg ik: ‘Ze zoeken al slaapplaatsen.’

Han snuift. ‘Veel te voorbarig. Laten ze eerst maar eens wachten tot het ijs dik genoeg is. De poldergemalen zijn vandaag pas stilgezet. Wat denken ze nou? Dat de boel over twee dagen sterk genoeg is om duizenden mensen te houden?’ Hij schudt meewarig zijn hoofd. ‘Laarje. Koffie?’ vraagt hij er direct achteraan.

Ik knik en grinnik om Hans wisseling tussen het Fries en het Nederlands. Het liefst spreken we alleen Fries met elkaar, maar omdat we van mening zijn dat we de kinderen beter Nederlandstalig opvoeden, hebben we lang geleden besloten voornamelijk Nederlands met elkaar te praten. Soms echter, vooral als we met z’n tweeën zijn, steekt toch het Fries de kop weer op en praten we onwillekeurig in een mengelmoes van Fries en Nederlands. Af en toe vraag ik me af hoe hij dat op school doet. Hij is al jaren directeur van de Ploos van Amstelskoalle, de Protestants-Christelijke Basisschool in Holwerd, waar ze tweetalig onderwijs krijgen: in het Fries en in het Nederlands. Gooit hij daar ook alles zo door elkaar? Hij geeft dan wel geen les meer, maar toch. Ik vermoed dat hij hoofdzakelijk Fries tegen de kinderen praat.

‘Was Marinka in de deel?’ vraag ik.

‘Ze heeft me geholpen met het voeren van de dieren,’ zegt Han. ‘Volgens mij is ze nu in haar kamer.’

Natuurlijk. Met een boek. Opnieuw glimlach ik even en zeg dan: ‘Fay en Timo hadden weer ruzie vanmiddag.’ Ik pak de opgevouwen was van tafel en leg het in de nu lege mand. ‘We moeten toch echt een oplossing vinden.’

‘Die is heel simpel,’ reageert Han. ‘Als Ilja van kamer wisselt met Fay, dan zit ze een stuk verder bij Timo vandaan. En Ilja is toch de hele dag op z’n werk.’

‘Makkelijk gezegd,’ zeg ik, ‘maar je weet hoe Fay is. Timo heeft last van haar, dus vindt ze dat hij maar moet verhuizen.’

Han zet een beker koffie voor me op tafel en gaat tegenover me zitten. ‘En Timo wil natuurlijk ook niet van kamer ruilen?’

Mijn zwijgen zegt hem genoeg. ‘Nou ja, één van de twee zal toch moeten verkassen. Of ik moet er nóg een kamer bijbouwen.’

‘Dan mag je die wel vér achter de stallen neerzetten,’ zeg ik lachend. Ik neem een slok van mijn koffie en vervolg: ‘Nee, ik denk dat je gelijk hebt en dat van kamers wisselen de slimste oplossing is.’ En denkend aan Fays Braziliaanse temperament: ‘Anders zie ik mezelf straks nog met Timo op de spoedeisende hulp zitten.’

‘Ach, in september gaat Fay toch op kamers,’ vergoelijkt Han.

‘Moet ze wel slagen voor het toelatingsexamen,’ help ik hem herinneren. ‘Ze mag dan haar havodiploma al zo goed als in haar zak hebben, het Prins Claus Conservatorium stelt hoge eisen, vooral aan het technische niveau.’

‘Komt goed,’ zegt Han. Zijn ogen schitteren en ik weet dat hij gelijk heeft. Fay kan uitzonderlijk goed vioolspelen. Al in het eerste jaar dat ze les had, ze was toen vier, zei haar leraar dat ze de dingen snel oppikte. Veel sneller dan haar leeftijdgenootjes en dat bleek ook wel. Binnen twee jaar beheerste ze zelfs de hoge posities en speelde ze alle vioolconcerten van Bach. Vanaf haar tiende bezoekt ze de Zwolse Vioolacademie en bereidt ze zich onder het toezien

oog van Adriaan Stoet voor op de toelating tot het conservatorium in Groningen.

‘Echt,’ gaat Han verder. ‘Geloof me nou maar.’

Mijn gedachten gaan ineens terug naar vier jaar geleden. Toen had hij dat ook gezegd. Komt allemaal goed. Maar het wás niet goed gekomen. Het was zelfs gruwelijk misgegaan. En nu... nu was hij weer...

‘Wist je dat Lieuwe terug is?’ vraag ik.

‘Lieuwe? Lieuwe Posthumus?’

Ik knik. ‘Hij stond buiten bij de Coop.’

Han werpt me een peilende blik toe. ‘Hij heeft toch geen stennis gemaakt, hè?’

‘Nee nee,’ zeg ik snel.

Hij heeft me alleen de hele tijd onheilspellend staan aanstaren.

‘Echt niet?’ dringt Han aan.

‘Nee, hoezo?’ Het klinkt kribbiger dan ik bedoel.

‘Ik zie aan je gezicht dat er iets is gebeurd.’

Ik staar hem aan. Zijn blauwe ogen laten die van mij niet los, zodat ik even niet weet hoe ik moet reageren. Uiteindelijk zet ik met een klap mijn lege beker neer en sta op. ‘Dat heb je dan verkeerd gezien,’ zeg ik kortaf. Ik pak de mand met wasgoed van de tafel en draai me van hem weg.

‘Mayke...’

Bij de deur blijf ik staan.

‘Als Lieuwe je benadert over...’ Hij breekt zijn zin af alsof hij weigert uit te spreken wat hij eigenlijk wil zeggen, en vervolgt dan: ‘Als hij je benadert, dan vertel je me dat toch wel, hè?’

Ik klem mijn kiezen op elkaar en hou heel even mijn adem in.

Niet áls, Johannes, maar wannéér.

‘Natuurlijk,’ zeg ik dan.

Penitenciaire Inrichting Rotterdam, locatie Noordsingel

Woensdag 19 oktober 2011, 12.11 uur

Hij schrok toen de hand hem stevig bij zijn pols pakte. Eigenlijk durfde hij zijn ogen niet op te slaan, maar hij deed het toch, al kostte hem dat alle wilskracht die hij bezat. De blik die hij ontmoette had hij min of meer verwacht. Zo keek Roy altijd naar hem, al vanaf de eerste dag dat hij hier in de PI was gearriveerd. Kwaad, gemeen, alsof hij hem haatte. En waarom? Hij had geen idee. Hij wilde geen ruzie. Geen narigheid. Het enige wat hij wilde was hier weg zijn. Zo snel mogelijk. En dat kon alleen als hij zich gedroeg. Doen wat hem werd opgedragen. *Keeping a low profile*. In de elf maanden die hij nu in de Noordsingel zat had hij het al tot reiniger geschopt. Een elitebaantje hier in de bak. Maar daar had hij ook wel zijn stinkende best voor gedaan. Niet dat hij stond te springen om de gang te dweilen, of de gedetineerden op zijn afdeling van lunch en ontbijt te voorzien, maar het bracht wel privileges met zich mee. Privileges die hij niet graag weer afstond. Hij staarde naar Roy. En al helemaal niet door die klootzak. Niet nu.

‘Zo dan, Mus,’ klonk de ietwat zangerige stem van Roy.

Mus wierp een blik over zijn schouder, naar de bewaarder die aan de andere kant van de etenskar stond te wachten, maar die leek niets te zien. Natuurlijk niet. Roy wist heel goed wat hij deed en presteerde het om altijd buiten schot te blijven. En hij wist nu al dat als dit escaleerde, hij er de schuld van zou krijgen. Mus keek naar de hand die nog steeds om zijn pols geklemd zat, en verplaatste vervolgens zijn blik naar Roys tot spleetjes geknepen ogen.

‘Ik hoorde dat je detentiefasering hebt aangevraagd,’ vervolgde Roy traag.

Hoe had hij kunnen denken dat hij zijn verzoek tot overplaatsing naar een beperkt beveiligde inrichting geheim zou kunnen houden? Hij kneep zijn vingers nog wat steviger om het blad met Roys lunch en knikte. ‘Hoezo?’ Het verbaasde hem hoe vast zijn stem klonk.

‘Gewoon interesse,’ verklaarde Roy. Hij liet zijn pols los, pakte met één hand het blad aan en gaf met zijn andere een mep op Mus’ schouder. ‘Ik hoop voor je dat het lukt.’ Roy stapte achteruit en

schoof het blad met eten op de plank aan de muur die als tafel fungeerde. Toen keek hij nogmaals opzij en vervolgde: 'Ik zou alleen je vrienden hierbinnen maar niet vergeten.'

Mus gaf geen antwoord, wierp Roy nog een laatste blik toe en sloot toen de deur van de cel. Wat bedoelde Roy daarmee? Zijn vrienden niet vergeten? Welke vrienden? Iedereen hier in de B-vleugel kende elkaar zo ongeveer. Vooral hem, omdat hij hun eten rondbracht. Maar om dan te zeggen dat ze vrienden waren? Wie ter wereld maakte hier nou vrienden? Hij niet in elk geval. Hij vertrouwde ze geen van allen. Bewaarders niet, gedetineerden niet. Zelfs zijn advocaat wantrouwde hij als de pest. Ze waren er allemaal op uit om hem een loer te draaien. Allemaal, stuk voor stuk. Hij wist niet beter. Het was zijn hele leven al zo geweest. Blijkbaar was hij ervoor geboren om vernacheld te worden.

'Kunnen we verder?' De bewaarder naast de etenskar, Mark heette hij, maar als gedetineerde noemde je ze nooit bij naam, keek hem met een niet te missen dosis nieuwsgierigheid aan.

'Ja, ik... sorry, ja, we kunnen verder.' Mus greep de kar beet en duwde hem voor zich uit. Een klein stukje slechts, toen werd hij tegengehouden door Mark.

'Alles goed?'

'Bemoei je met je eigen zaken,' snauwde hij. Kolere. Wat hadden die lui vandaag? Waarom lieten ze hem niet met rust? Hij duwde zo hard tegen de kar, dat Mark haastig een stap achteruit deed om zijn tenen veilig te stellen. Vanuit zijn ooghoek zag hij de bewaarder een blik werpen op het gesloten gordijntje voor het raampje van Roys celdeur en vervolgens op hem. Dat werd voor de rest van de dag een extra alerte Mark, dat kon hij op zijn vingers natellen. Want Mark was niet achterlijk. Die wist nu dondersgoed dat er iets was voorgevallen tussen hem en Roy, hoe futiel dan ook. Elke bewaarder wist dat dit soort onbeduidende dingen vérstrekkende gevolgen kon hebben. Maar hoe dan ook, hij zou voorlopig uit de buurt van Roy blijven. Zijn ticket uit deze... deze dierentuin was hem meer waard dan een akkefietje met die gorilla. En eenmaal in de fasering, wat in zijn geval plaatsing in een beperkt beveiligde inrichting zou zijn, betekende dat hij plannen kon maken voor de toekomst. Grootse plannen.

Twée

Woensdag 1 februari 2012, 09.58 uur

Met vingers als ijspegels sluit ik het deurtje van de kippenren. Zeven eieren vandaag. Ondanks de kou. Ik kijk naar de kleine, lichtgekleurde eitjes in het bakje. Niet slecht.

Met luid gekakel fladdert Jip achter me langs over het erf, achterna gezeten door Woodstock. Ik schiet in de lach, niet alleen vanwege de capriolen van Jip, die er alles aan doet om Woodstock van zich af te schudden, maar ook vanwege de namen. Marinka, onze dierengek, vond dat de twaalf kippen op z'n minst allemaal een naam moesten hebben. En zo geschiedde. Met het gevolg dat ook ik de kippen nu bij naam noem.

Ik loop terug naar de stal, duw even met mijn voet tegen een van de plastic watertorentjes die midden op het erf staan en concludeer dat het water alweer bevroren is. En dat terwijl Han ze met lauw water gevuld heeft voordat hij vanmorgen vroeg naar school vertrok. Fijn. Eerst maar even de drinkbakken opnieuw vullen dan. Als het nu elk jaar zo koud gaat worden moeten we toch maar eens een paar van die verwarmers aanschaffen. Zes keer op een dag die bakken ontdooien is geen doen.

In de stal zet ik de schaal met eieren neer, haal de torentjes op en vul ze bij de uitstortgootsteen met lauw water. Zo, nu kunnen de kippen er de komende uren weer tegen. Op de terugweg naar buiten zie ik Ella, onze pony. Met haar hoofd over de houten afscheiding staat ze naar me te kijken en hinnikt zacht, wat de geiten aan de andere kant van de stal ook naar het hek lokt. Ze vervelen zich, bedenk ik. Logisch natuurlijk. Ze staan al een tijdje binnen vanwege de extreme kou en snakken waarschijnlijk naar een beetje beweging, buiten, in de wei, maar als we de

weersvoorspelling mogen geloven, zullen ze nog echt een poosje geduld moeten hebben.

Een halfuurtje later, nadat ik de rest van de waterbakken voor de zekerheid ook op bevriezing gecheckt heb, begeef ik me naar de keuken om de eieren op te bergen. De klok boven de kast wijst kwart voor elf aan. Kan ik nog mooi even met Triss, onze Border Collie op stap voordat ik Simon, Marinka, Timo en Mart weer moet ophalen. Han had ooit eens voorgesteld om ze tussen de middag op school te laten, maar eigenlijk vind ik dat een beetje overdreven. De school is in het dorp en met de auto is het een kwartiertje om ze op te halen. Timo, Marinka en Simon zouden zelfs op de fiets kunnen, maar omdat ik Mart daar met zijn zeven jaar nog te jong voor vind, rij ik gewoon heen en weer.

Naar Fay heb ik wat dat betreft geen omkijken. Die gaat in Dokkum naar de havo. Momenteel met de bus, vanwege de kou, maar meestal op de fiets. En Ilja, bijna eenentwintig alweer, werkt als souschef in Leeuwarden, die gaat zijn eigen gang. Ja, het is altijd een drukke bedoening in ons gezin. En op een boerderij als deze, niet productief, maar wel vol met allerlei dieren, is er altijd wel wat te doen. Alles heeft verzorging nodig, van de hond en de katten tot de pony en de geiten. En natuurlijk de kinderen. Daar heb ik mijn handen vol aan. Méér dan vol. En toch zou ik niet anders willen.

*

Nadat ik ruim een uur met Triss op pad ben geweest, dek ik alvast snel de tafel en haast me vervolgens naar de auto. De ruiten heb ik vanmorgen al gekrabd en gelukkig zijn ze nog steeds ijsvrij. Mijn adem veroorzaakt kleine wolkjes als ik de sleutel in het contact steek en omdraai, maar ondanks de kou start de motor meteen. Uiteraard. Het achtpersoons busje is net een jaar oud. Vorig jaar hebben we het gekocht, nadat Ilja zijn rijbewijs heeft behaald. Hij rijdt nu in mijn oude Space Wagon, waar hij erg trots op is.

Even later parkeer ik de auto langs de stoep in de Elbasterwei. Op het schoolplein zie ik al wat groepjes vrouwen staan. De meesten ken ik wel. Holwerd is nou niet zo groot dat veel mensen onbekend blijven. Soms is dat prettig, maar vaak ook niet. De dorpstamtam werkt hier nog altijd op volle toeren. En dat is leuk als er iets fijns te melden is, zoals een geboorte of iets dergelijks, maar als er minder leuke dingen zijn, kan zo'n lopend vuurtje voor veel heisa zorgen. Op het moment dat ik het schoolplein op loop, weet ik dat de tamtam zijn werk alweer gedaan heeft. Ik zie Nelleke met veel handgebaren een heel verhaal vertellen aan een aantal moeders, die het allemaal met veel interesse aanhoren. Zodra Nelleke mij ziet zwijgt ze abrupt, zodat de andere vrouwen als op commando ook mijn kant op kijken.

Ik zucht diep. In de periode tussen het tijdstip dat ik bij de Coop was en het moment dat ik hier het schoolplein opstapte, is het nieuws al het hele dorp rondgegaan.

Heb je het al gehoord? Lieuwe Posthumus is terug.

En met de terugkomst van Lieuwe is ook de rest weer opgerakeld. Ik besluit net te doen of er niets aan de hand is en loop op het groepje vrouwen af. Ze staan nog steeds zwijgend bij elkaar, Nelleke met haar lippen stijf op elkaar geperst. Haar strakke, smalle gezicht met de lichtgrijze ogen past precies bij haar vlasblonde haar dat ze strak naar achteren heeft gekamd en in een knot heeft samengebonden. Ik glimlach vriendelijk naar haar en zeg in het algemeen: 'Wat is het koud, hè?'

De vrouwen mompelen wat en lijken zich niet zo goed een houding te kunnen geven. Het is uiteindelijk Sietske, de moeder van Jan Jr., het vriendje van Mart, die reageert: 'Jawis,' zegt ze. 'Alvestêdetocht of net, de redens kinne út it fet!'

'Han heeft zijn schaatsen een paar dagen geleden al van zolder gehaald,' zeg ik. 'Die kan niet wachten om het ijs op te gaan. Ik denk dat hij vanmiddag misschien wel even met de kinderen naar de molen gaat.'

Sietske legt haar hand op mijn arm. 'O, kan JJ dan met hen mee? Ik moet naar Dokkum met Jan. Zijn verstandskiezen moeten eruit, en zo'n kind de hele tijd erbij is ook niets.'

Ik glimlach. 'Tuurlijk. Ik vraag Han wel om hem op te pikken. Hoe laat moet je weg?'

'Halfdrie willen we wegrijden.'

'Geen probleem,' zeg ik. 'Ik zorg dat Han hem ruim op tijd ophaalt.'

'Fijn,' zegt Sietske. 'Ik zat er al een beetje mee. Je weet dat JJ niet een van de gemakkelijkste is en hem meenemen naar een tandarts...' Ze schudt haar hoofd.

Er is tussen de andere vrouwen inmiddels een stilte gevallen, waarin vooral Nelleke nog steeds haar mond stijf dicht houdt. De anderen lijken zich er een beetje ongemakkelijk over te gaan voelen en dus besluit ik ze maar uit hun lijden te verlossen.

'Hebben jullie het gehoord?' vraag ik en kijk onschuldig van de een naar de ander.

Van schrik weten ze geen antwoord te geven en staren ze me bijna geschokt aan.

'Van Lieuwe,' ga ik onverstoord verder. 'Dat hij weer terug is.' Ik kijk naar Nelleke. 'Jij wel toch? Jij hebt hem gezien gisteren, bij de Coop.'

Nelleke opent haar mond om iets te zeggen, maar sluit hem weer, alsof ze geen raad weet met de informatie die ik zojuist verstrekt heb. De andere vrouwen zien mijn melding echter als het sein om hun zwijgzaamheid te verbreken.

'Zou hij vervroegd zijn vrijgelaten?' vraagt Gerda, de moeder van Anneke, die bij Simon en Marinka in de groep zit.

'Als hij in het dorp rondloopt, zal dat wel,' merkt Sietske op. Ze schudt opnieuw haar hoofd. 'Niet te geloven!'

'Hij zou toch pas volgend jaar weer op vrije voeten komen?' zegt Ali, Wibe's moeder. Ze kijkt naar mij. 'Heb je 'm gesproken?'

'Amper,' zeg ik, met een blik op Nelleke, die nog steeds in alle toonaarden zwijgt.

Op dat moment gaat de schoolbel en richten we ons allemaal tegelijk naar de deuren die worden opengedaan. Ik voel een licht kneepje in mijn arm en kijk opzij. Gerda staat vlak naast me en buigt zich naar me toe. 'Pas je wel op?' fluistert ze. 'Lieuwe kon weleens erg, eh...' Ze zwijgt. Haar ogen flitsen even kort naar Nelleke voordat ze me een bezorgde blik toewerpt.

Ik weet wat ze bedoelt. Tenslotte was het allemaal mijn schuld wat er vier jaar geleden gebeurde. En dat zal Lieuwe niet vergeten zijn.

En Nelleke ook niet.

'Maak je geen zorgen,' zeg ik en ik zwaai ondertussen naar Simon en Marinka die de school uit komen rennen. 'Ik ben op mijn hoede.'

*

Als ik de auto het erf oprijd, zie ik achter het raam van de keuken iets bewegen. Mijn hart schiet in mijn keel en de eerste aan wie ik denk is Posthumus. Maar vrijwel meteen daarna verwerp ik dat idee. Wat een onzin. Waarom zou Lieuwe bij ons binnen zijn? Wat zou hij daar te zoeken hebben? Bovendien, Ilja ligt in zijn kamer te slapen. Hij was gisteravond pas laat thuis, omdat hij had moeten koken voor een gezelschap van tweehonderd man. Een bruiloftsfeest dat blijkbaar nogal was uitgelopen. Zou hij het horen als er iemand in huis was? Vast wel.

Ik parkeer de auto naast de stal en laat de kinderen uitstappen. Mart spreidt zijn armen en rent brommend als een vliegtuig naar de keukendeur. Ik wil hem terugroepen, niet alleen omdat hij zijn schooltas vergeet mee te nemen, maar ook omdat ik de beweging die ik binnen dacht te zien toch niet helemaal vertrouw. Ilja slaapt tenslotte aan de andere kant van de deel, in de laatste kamer van de rij. Hoe groot is de kans dat hij het hoort als er iemand in de keuken is? Maar dan zie ik een gezicht voor het raam verschijnen.

Fay. Opgelucht adem ik even diep in. Zie je nou wel dat het onzin is? Idioot die ik ben.

‘Wat ben je vroeg thuis,’ zeg ik tegen Fay als iedereen binnen is en ik de keukendeur achter me heb dichtgetrokken.

Fay staat bij het aanrecht en sopt een theezakje in een grote mok heet water. ‘Er waren twee leraren ziek,’ verklaart ze. Ze dumpst het zakje in de gootsteen en laat zich met de mok in haar handen tegen het aanrecht vallen.

‘En hadden ze geen vervangers?’ vraag ik.

Ze neemt een klein slokje van de hete thee en schudt haar hoofd, waardoor haar pikzwarte krullen die tot op haar schouders hangen langs haar gezicht dansen.

‘Heb je al gegeten?’ wil ik weten.

Opnieuw schudt ze haar hoofd.

‘Gooi dat theezakje dan even in de vuilnisbak en pak voor jezelf een bord uit de kast. Dan kunnen we aan tafel.’

Ze zucht theatraal en zet met een klap haar mok op het aanrecht, voordat ze het theezakje pakt en naar de hoek van de keuken loopt om het weg te gooien. Ze laat daarbij een heel spoor aan druppels op de vloer achter, die door Triss dankbaar worden opgelikt en ik richt nog net niet mijn ogen ten hemel.

Tien minuten later zet ik de vleeswaren, kaas en de bak met zoet beleg op tafel en loop terug naar de koelkast om de boter en melk te halen. Iedereen zit inmiddels op zijn plek, behalve Mart, die weer eens verdwenen is.

‘Waar is Mart?’ vraag ik aan Fay.

Ze haalt haar schouders op.

‘Hij ging de deel in,’ zegt Timo, terwijl hij me over zijn bril heen aankijkt.

Marinka knikt driftig.

‘Zal ik ’m even halen?’ biedt Simon aan en hij staat al op van zijn stoel.

‘Blijf jij maar zitten,’ zeg ik, ‘voordat ik jullie alletwée straks kan gaan zoeken.’ Het zou niet voor het eerst zijn dat hij buiten een

vogel hoort fluiten, alles vergeet en op zoek gaat naar de eigenaar van de zangstem.

Fay laat zich onderuit op haar stoel zakken en zucht opnieuw diep. 'Laat 'm opschieten,' zegt ze kortaf. 'Ik moet Fiorillo nog doornemen.'

Fiorillo. Z'n vijfde etude. Eén van de stukken die ze straks moet spelen, in mei, als ze het toelatingsexamen voor het conservatorium moet afleggen. Naar mijn bescheiden mening kan ze het foutloos spelen, maar ja, Fay is nogal een perfectionist. Op zich niet verkeerd, maar af en toe overdrijft ze het een beetje.

'Je gaat toch niet de hele middag wéér datzelfde stuk spelen, hè?' vraagt Timo.

'Je gaat toch niet de hele middag wéér datzelfde stuk spelen, hè?' imiteert Fay met een kinderachtig stemmetje. En dan, mompelend: 'Zeikerd.'

'Wat?' roept Timo. Zijn ogen fonkelen en zoals altijd als hij geërgerd is, wrijft hij met een driftig gebaar een pluk van zijn vlasblonde haar van zijn voorhoofd weg.

'Fay, denk om je woorden,' kom ik tussenbeide, terwijl ik haar een waarschuwende blik toewerp.

'Ja, nou, het is toch zo?' zegt ze fel. 'Hij heeft een koptelefoon. Laat ie die gebruiken. Dan kan ik rustig studeren.'

'Dan mag ik wel keihard Queen opzetten,' snauwt Timo. 'Iets anders overstemt jouw lawaai niet.'

Voor Fay is dat de druppel. Met een ruk staat ze op en begint op haar eigen, felle manier Timo de huid vol te schelden, waarbij haar Braziliaanse temperament haar zo snel doet praten, dat ze amper verstaanbaar is. Timo laat het natuurlijk niet over zijn kant gaan en voordat ik kan ingrijpen, staat ook hij op en begint hij luidkeels terug te schreeuwen. Hij is niet groot, eerder klein voor zijn leeftijd, maar zijn stem is als die van een doorgewinterde boerenknecht. De herrie is dan ook zo oorverdovend, dat ik bijna het geluid van de telefoon mis en daardoor ook meteen mijn geduld verlies. Ik sla met mijn vlakke hand op de tafel waardoor het serviesgoed rinkelt

en kijk zowel Fay als Timo met zo'n dreigende blik aan, dat ze acuut hun mond houden. In de stilte die volgt pak ik de telefoon van het dressoir en neem het gesprek aan.

'Mayke!' Ik schrik van mijn eigen felheid en besef dat ik zelden de telefoon op deze manier opneem. Maar mijn woede zakt direct als ik de stem aan de andere kant hoor.

'Mayke, met Suzanna.'

Ik zwijg en voel mijn hartslag toenemen. *Het is weer zover.*

'We hebben een crisissituatie,' zegt Suzanna. 'Drie stuks.'

Het klinkt zo onpersoonlijk, drie stuks, maar ik weet dat ze het zo niet bedoelt. 'Wanneer?' vraag ik.

'Nu direct,' antwoordt ze.

Drie

14.41 uur

Het is twee uur later als ik Suzanna's auto het erf zie komen oprijden. Nadat ik van haar de belangrijkste details te horen had gekregen, had ik Ilja uit zijn bed getrommeld en hem de zorg over de kinderen toevertrouwd. Hij was er niet blij mee, maar na een kort gemopper, had hij toch zijn schaatsen gepakt en was hij, in plaats van Han, met Simon, Marinka, Timo en Mart naar de vaart bij de molen gegaan om daar de middag op het ijs door te brengen. Op het laatste moment riep ik hem nog na om JJ op te halen. Zijn enige antwoord was een uitgestoken arm uit zijn autoraampje.

Samen met Han loop ik door de deel naar buiten en kijk toe hoe Suzanna uitstapt. Zoals altijd ziet ze eruit alsof ze zo van de beurs komt, in haar donkere mantelpakje, met haar keurig opgestoken blonde haar en haar zorgvuldig aangebrachte make-up. Naast haar voel ik me altijd maar een boerentrien. Mijn kleding is eigenlijk altijd een spijkerbroek met trui of T-shirt. Mijn haar, waarin wel wat slag zit, is kort en donker, en make-up gebruik ik spaarzaam. Toch zie ik mezelf niet rondlopen zoals Suzanna; ik zou me er niet prettig bij voelen en niet kunnen zijn zoals ik werkelijk ben: gewoon doorsnee.

Suzanna werpt ons een veelbetekenende blik toe en opent vervolgens het achterportier. Twee blonde meisjes klimmen van de achterbank en blijven dicht tegen elkaar aangedrukt bij de auto staan. Ik schat de jongste een jaar of twee. De andere pakweg veertien. Ze lijken sprekend op elkaar, met hun blanke huid en lichtblauwe ogen. Suzanna loopt om de auto heen, trekt ook daar het portier open en haalt er een Maxi-Cosi uit, waarin een warm ingepakte baby ligt te slapen.

Met de Maxi-Cosi aan haar arm, gaat Suzanna bij de twee andere meisjes staan en zegt: 'Han, Mayke...' Met lichte dwang duwt ze de twee meisjes naar voren. 'Dit zijn Nikki en Nadine.' Bij de laatste naam legt ze haar hand even kort op het hoofd van de kleinste, om er vervolgens het dekentje dat over de baby in de Maxi-Cosi heen ligt iets mee omlaag te trekken. 'En dit slapende meisje hier is Noëlle.'

Ik glimlach naar Nadine en Nikki. De laatste wendt haar blik af en kijkt naar de baby in de Maxi-Cosi. Voorzichtig strekt ze haar arm uit en trekt het dekentje weer omhoog. Typisch de oudste, bedenk ik me. Vooral in grotere gezinnen zie je dat vaker. Oudere kinderen die zich verantwoordelijk voelen voor de jongere. Op zich niets mis mee, maar als het uit pure noodzaak gebeurt, zoals in gezinnen waar de ouders zich niet of nauwelijks om de kinderen bekommeren, is het een hard gelag.

Han doet een stap naar voren en hurkt neer voor Nadine. 'Zo, famke. Jij lust vast wel een glas melk!'

Het meisje lacht aarzelend. 'Niet famke,' zegt ze verlegen. 'Natie.'

'Echt waar?' zegt Han verbaasd. 'Maar hier noemen we alle meisjes famke! En jij zegt dat je Nadine heet?'

Ze knikt en steekt het kleine, lappen popje dat ze vasthoudt naar voren. 'Dit Jo.'

Han pakt het armpje van de pop en schudt het plechtig. 'Hallo Jo, aangenaam.' Dan komt hij overeind en kijkt naar Nikki, die na een kort oogcontact haar blik weer neerslaat. Hij negeert het en zegt: 'Nikki lust ook vast wel wat te drinken.' En tegen Nadine: 'Toch, famke?'

Nu lacht Nadine voluit, wat in haar beide wangetjes een kuiltje veroorzaakt. 'Na-TIEN!' zegt ze nadrukkelijk.

'Zullen we dan maar?' zeg ik en maak een gebaar naar de zijdeuren van de stal. Normaal gesproken laat ik mensen vanaf het erf via de keukendeur binnen, maar nieuwe pleegkinderen eigenlijk altijd via de stal. In feite is dat een omweg, omdat we langs die weg

opnieuw het erf moeten oversteken om de boerderij binnen te kunnen gaan, maar de kinderen komen doorgaans uit niet zulke fijne gezinssituaties en vaak zijn ze gespannen en angstig. De dieren in de stal, de katten en met dit weer ook de geiten, wat kippen die de warmte opzoeken en natuurlijk Ella, zorgen er meestal voor dat de kinderen zich sneller op hun gemak voelen. Ze stellen zich automatisch open voor de onvoorwaardelijke vriendschap die de dieren hen bieden, waardoor ze ook ons, als toch wel die enge man en vrouw, een klein stukje van hun eerste vertrouwen schenken.

Nadine pakt Hans hand stevig vast en ik glimlach. Het ijs tussen die twee is duidelijk al gebroken. Met de baby zullen we ook waarschijnlijk geen problemen hebben. Maar met Nikki... Ik weet het niet. Er is iets met haar. We hebben wel vaker meisjes van die leeftijd in de crisisopvang gehad, en al waren ze niet allemaal even gemakkelijk en hadden ze stuk voor stuk een beschadigde jeugd, ik had bij hen een heel ander gevoel dan nu bij Nikki. Ze heeft ook nog geen woord gezegd. Ze waakt als een moederkloek over Nadine en Noëlle en dat kan ik haar natuurlijk niet kwalijk nemen, gezien de situatie waaruit de meisjes komen. Maar toch... iets zit me niet lekker, al kan ik niet precies aangeven wát.

In de stal is het warm en het verse hooi dat ik vanmorgen in de hokken heb verspreid, heeft dat specifieke geurtje waar ik zo van hou. Het geeft me een gevoel van geborgenheid. Een gevoel waarvan ik hoop dat die drie meisjes het ook oppikken.

Nadine is de eerste die Ella in het oog krijgt. 'Paad!' roept ze luid. Ze trekt haar hand los uit die van Han en rent op haar korte beentjes naar het schot waarachter Ella staat. Meteen schiet Nikki achter haar aan en grijpt haar bij de arm, net voordat ze haar handje op de neus van Ella kan leggen.

Ik glimlach terwijl ik naar ze toe loop. 'Het is goed,' zeg ik tegen Nikki. 'Ella doet geen vlieg kwaad. Laat Nadine haar maar over haar neus aaien.'

Nikki aarzelt, maar laat dan toch Nadines arm los. Nog steeds zegt ze geen woord en ik werp een vragende blik op Suzanna, die

even kort haar hoofd schudt. Oké, ik begrijp de hint. Nu even niets zeggen. Straks hoor ik meer.

*

Als een poosje later de cake op is en de lege koffie- en melkbekers op tafel staan, zegt Han: 'Zal ik jullie de boerderij eens even laten zien?' Hij kijkt van Nadine naar Nikki. 'Dan kunnen jullie meteen jullie slaapkamers bewonderen. Is dat een goed idee?'

Nadine knikt en klimt meteen van de bank af, zodra Han zijn hand naar haar uitstrekt. Twee jaar is ook zo'n makkelijke leeftijd. Ze passen zich dan nog vrijwel zonder moeite aan een nieuwe situatie aan. Niet altijd, maar wel vaak, al merk je toch aan ze dat ze een verleden hebben. Moeilijker wordt het als ze al wat ouder zijn en al veel meer begrijpen wat er allemaal met ze gebeurt. Vaak ook beseffen oudere kinderen heel goed wat de rol van hun ouders in het geheel is. Een gebroken gezin, incapabele moeder, gewelddadige vader, alcohol, drugs, allemaal mogelijke redenen die een kind voor het leven tekenen. Aangeslagen en ontredderd als ze zijn, voelen ze zich ongewenst, denken dat niemand om hen geeft. Ze vertrouwen niemand, vooral volwassenen niet, trekken zich in zichzelf terug en zien de wereld als een onveilige plaats, waar ze altijd op hun hoede moeten zijn. Hun eerste blik is vaak afwerend, defensief en dan zie ik ze denken: wat moet je van me? Laat me met rust.

Ik kijk naar Nikki. Háár blik is totaal nietszeggend. Niet bang, niet opstandig, maar gewoon... leeg. Het beangstigt me ineens als ik besef wat ze allemaal moet hebben meegemaakt om zo te worden. Al weet ik zeker dat het slechts oppervlakkig is, tegen vreemden. Kijk maar hoe ze met haar zusjes omgaat. Dit is geen kil, ongeïnteresseerd meisje, maar een gedesillusioneerd kind, dat zich met een brede slotgracht heeft omgeven en voor iedereen de brug heeft opgehaald. Heel even denk ik dat ze niet met Han wil meegaan, maar dan staat ze toch op, werpt nog even twijfelend een

blik op Noëlle, alsof ze afweegt of het veilig is om haar bij ons achter te laten en loopt vervolgens achter Han en Nadine aan de kamer uit.

De deur is nog niet dicht of ik richt me tot Suzanna en kijk haar vragend aan. Ze beantwoordt mijn blik en zegt dan: 'Er zijn er nog twee.'

'Wat?' zeg ik.

Ze knikt. 'Twee jongens van zeven en elf. We hebben hen bij elkaar kunnen onderbrengen. Nadine en Noëlle zaten eerst met z'n tweeën in een ander gezin. Nikki moesten we helaas alleen plaatsen.'

'Maar waarom moeten ze dan weer verkast worden?' vraag ik. Het is eigenlijk een overbodige vraag, want zelfs ik weet dat het maar één ding kan betekenen: er is iets gebeurd wat gevaar voor de kinderen kan opleveren.

Suzanna geeft niet rechtstreeks antwoord, maar zegt: 'Zo'n vier weken terug zijn de vijf kinderen na een spoedzitting uit huis geplaatst. De ouders waren het er uiteraard niet mee eens en er zijn zelfs klappen gevallen. Zodra ze aan ons waren overgedragen hebben we hen in drie afzonderlijke gezinnen geplaatst. Een paar dagen geleden hebben de ouders de verblijfplaats van de meisjes ontdekt en hebben ze een poging tot ontvoering gedaan. We hebben nog net kunnen voorkomen dat ze met de baby naar België verdwenen.'

Ik kijk naar de Maxi-Cosi waarin Noëlle vredig ligt te slapen.

'Ze is zeven weken oud,' zegt Suzanna zacht. 'Geloof me, als het geen uiterste noodzaak was, dan hadden we hen niet bij de ouders weggehaald. Maar er was sprake van extreem geweld binnen het gezin en er zijn sterke vermoedens dat dat geweld ook tegen de kinderen is gebruikt.'

'Is Nikki daarom zo afstandelijk?' vraag ik.

Suzanna schudt haar hoofd. 'Ik weet het niet, het zou heel goed kunnen. We hebben geprobeerd met haar te praten, maar ze zegt